

Slová sa pominú, ale písmo zostane – tak hovorí staré rímske príslovie.

Potrebuje niečo rukolapné v tomto rozdrobenom živote aby sme mali niečo vlastné a ucelené o svojom živote. Písmo napomôže k uchovaniu toho čo bolo, je a bude v našom živote. Pri čítaní riadkov z našej minulosti aspoň na chvíľu zabúdame na strasti a starosti každodenného života a požívame priebeh historických udalostí.

V týchto okamihoch sa naozaj cítime slobodný. Sloboda znamená moc a pre človeka veľkú cennosť. Človek ako jediný živý tvor si uvedomuje svoju pomínelnosť. Môžeme povedať, že celý náš život sa viaže so smrťou. Neuveriteľná životná sila človeka vychádza z krásy umenia a písma. Všetka krása sa mení v slobodu ducha a postaví sa na odpor všetkému neznámemu.

„Uchované pred pomínelnosťou je to,
čo bolo zachované minulosťou,
je to skutočnosť zachránená tým,
že sa stala minulosťou.”

(V. E. FRANKL)

Prvá písomná zmienka o obci sa zachovala z roku 1323, ale predpokladá sa, že meno existovalo už aj skôr. Počas obdobia Arpádovcov sa volalo podľa maďarského osobného mena jedného z rodiny šľachtica, ktorý sa volal Nenke. Od XIV. Storočia sa však už nepoužívalo a práve z tohto dôvodu z osobného mena pre ľahšiu výslovnosť zmenili názov na Lenke.

Obec Lenka vznikla na úpätí rieky Slaná odčlenením z chotára Kešovce (Sajókeszi). Aj prvými obyvateľmi obce boli pravdepodobne rodiny, ktoré sa odlúčili od Kešovciac. Po vytvorení Gemerského kráľovského hradu patrili obyvatelia pod ich správu. V XIII. Storočí niektorí z nich boli povýšení medzi kráľovských služobníkov, čiže fakticky sa stali príslušníkmi nižšej šľachty. Následne si začali písať prídomek z Lenky. Popri spomínaných šľachticoch tvorili druhú časť obyvateľstva Lenky najneskôr od XV. Storočia poddaní kurialisti, t.z. zemanovia hospodáriaci na vlastnej pôde bez poddaných. Obec sa v XV. Storočí rozčlenila na Hornú a Dolnú Lenku, ale v strede XVI. Storočia po spísaní obcí sa už spisuje pod jedným menom Lenka. Podľa dnešného umiestnenia obce sa javí ako najpravdepodobnejšie, že vznikla v časti Dolnej Lenky, lebo Hornú Lenku spomínajú v roku 1786 ako hranicu obce. Novodobý vývoj malej obce, najmä po vpáde Turkov rýchlym tempom napredovala v rozvoji a preformovaní na šľachtickú obec. Koncom stredoveku počet zemanov rapídne klesol, v roku 1564 bola obec neobývaná až potom v roku 1567 sa tu znova usídlili dve rodiny (kolónie). Do konca storočia sa znova rozrástá čo sa týka počtu obyvateľov, a začiatkom XVII. Storočia sa už zaznamenáva ako šľachtická obec. Obyvatelia Lenky sa rýchlo rozmnožili a vlastný chotár (polia) si svojpomocne obrábali. V roku 1758 sú zemepisné a miestne mená vo väčšej miere maďarské. Vlastnú cirkev obec nemala. V XVI. Storočí patrila pod reformovanú cirkev Kerepeckú neskôr pod cirkev Kešovskú. Zo súpisu z roku 1771 bolo evidentné, že najbližšie škola i kostol boli v Kešovciach. V obci sa prvý kostol postavil v roku 1786. Štatistiky z roku 1773 vykazujú, že národnostné zloženie obyvateľstva je maďarské. Pri sčítaní v roku 1828 sa zaznamenalo aj zopár obyvateľov slovenskej národnosti, ktorý žili a pracovali v obci na svojich poliach a mali vlastné domy.

História maďarskej šľachty sa zhoduje s históriou maďarského národa. Život celého národa až po veľké zmeny v roku 1848 riadila šľachta. Ako život plynul po stáročia tak na každé obdobie otláčila svoju nezabudnuteľnú pečať. Patrili jej aj svetlé aj tienisté stránky. Z dejín

ľudstva vidíme, že pri väčších korporáciách sa časom vyvinie triedny záujem, ktorý je potom hnacou silou všetkých jej činov. Tak sa to stalo aj s maďarskou šľachtou.

Z tohto triedneho záujmu sa odvodzujú všetky chybné kroky a omyly národa. Toto bránilo pokroku, hlavne od tej doby čo sa národ dostal pod cudziu nadvládu. Nezávislosť stratila pri Mohácsi, krajina bola na kúsky a tlačila ju ťažká ruka osudu. Pri monarchistickej štátnej forme riadenej ústavou sa moc delí medzi národ a kráľ. Pôvodne patria všetky práva národu. Z týchto právomocí získava vladár prevodom naňho moc k vládnutiu. K povahe moci patrí snaha, že sa chce rozpísať a rozširovať svoje právomoci. Z tohto potom vznikajú trenice a neskôr potom boje medzi dvoma vlastníkmi moci, národom a vladárom. Tento boj trval aj vtedy, keď boli pri moci vladári pochádzajúci z maďarského národa. Skončil sa iba vydaním Zlatej buľy, ktorá zo zákona dovoľovala národu právo na odpor so zbraňou. Po bitke pri Mohácsi sa boj mení, či skôr rozširuje. Teraz už nie je v nebezpečenstve iba sloboda národa, ale aj jeho osobnosť a individualita. Čas nastolil otázku: či má maďarský národ zostať samostatným národom, alebo splynúť do cudzieho národa? V tomto ťažkom zápase je národ nútený siahnuť po zbrani. Aj najväčší vladár, najsmelší bojovník za slobodu sa po ťažkých bojoch unavil a národ upadol do beznádeje a letargie. Aj z duší tých najverejnejších sa začala strácať viera a nádej na znovuzrodenie národa. Aj šľachta sa iba s otupenosťou a bezcitne prizerala ako zotínajú strom života maďarského národa. Takrečeno ani nezbadala ako základné podmienky štátu: vojsko a peňažníctvo vypadávajú z rúk národa a celý štát pomaly prechádza pod nadvládu Rakúska. Z ničnerobenia ho zobudilo iba keď rakúska moc siahala po jeho výsadách a privilégiách. Tomu sa bránili zubami nechtami. A Rakúsko v týchto veciach ochotne ustupovalo a často podporovalo jeho triedny záujem, aby pre jeho moc dôležitejšie ciele skôr dosiahlo. Pre šľachtu stačilo uspokojiť svoju ctižiadosť v župe a na viac ani nemyslela.

Na to ako vzdialené bolo kráľovstvo od národa poukazuje príklad budínskeho pasu Arslana. Paša Arslan písal listy cisárovi aj maďarskému kráľovi po maďarsky a maďarský kráľ mu odpovedal po nemecky hoci ho paša viackrát žiadal o odpovede v maďarčine. Môžeme si ešte význačnejší príklad žiadať? Turecký pán sa naučí cudziu reč, používa ju v úradných dokumentoch a maďarský kráľ odpovedá v nemčine.

Vieme, že neskôr keď sa cit k materskému jazyku začal prebúdať bol potrebný dlhý a úporný boj trvajúci dlhé desaťročia, aby sa jeho právo uplatnilo. Čo bolo príčinou tejto krátkozrakosti a zaujatosti? Triedny záujem, ktorý šľachta stotožňovala s ústavou. Myslela si a bála sa toho, že každá zmena na trvajúcom stave spraví otvor na ústave a tento otvor sa bude postupne zväčšovať. Nie iba otázka jazyka, ale každý pokrok sa zlomil na tejto obave. Bol to osudný omyl, za ktorým nasledovali ďalšie chybné kroky. Ale keď zvážime dôvody, ktoré vyvodili z maďarskej šľachty tieto omyly musíme sa strániť odsúdenia.

Základným cieľom vlády Habsburgovcov bolo od začiatku zničenie osobnosti národa.

Tomuto stála v ceste iba starobylá ústava. Pretože v ústave boli záujmy šľachty zakotvené, každý útok proti ústave bol nebezpečím pre triedny záujem. Pretože šľachta tak tvrdohlavo bránila svoje triedne záujmy, tým vlastne bránila aj ústavu.

Kráľovstvo riadi štátny život bez opýtania a súhlasu národa, výlučne pre svoj ošoh.

Pomaličky zbavuje národ vplyvu na riadenie štátu, a toto šľachta nevidela, alebo skôr nechcela vidieť. Pre nich stála maďarská šľachta iba na druhom mieste v Európe. Na prvom mieste bola poľská šľachta, ktorá v XVIII. Storočí čítala približne milión štyristotisíc ľudí. Maďarská šľachta mala v XVIII. Storočí 325 894 ľudí, v roku 1847 to bolo už 617 521. Vo Francúzsku bolo v tom čase 140 000 šľachticov.

Maďarská šľachta sa dá nazvať demokratickou, lebo sa od ostatných tried spoločnosti neodtrhla ako to bolo v iných štátoch Európy, anglickú vynímajúc lebo tá spoločne s občanmi niesla bremeno a spoločnú zodpovednosť. Poľská, španielska a francúzska šľachta nesmela vykonávať žiadnu prácu. Nemohla sa zaoberať remeslom, obchodom aj právnické a notárske

zamestnanie bolo nezlučiteľné so šľachtickým stavom. Občianske zamestnanie znamenalo stratu šľachtického titulu a mohol sa naspäť získať iba udelením kráľovskej milosti, keď skončil povolanie. Maďarské verejné právo šľachticom nezakazovalo prácu. Mohli byť remeselníkmi, obchodníkmi a mohli vykonávať aj iné práce. Županov husár bol často taký istý zeman ako jeho pán. Pretože si na chlieb mohol zarobiť aj občianskou a statočnou prácou, neskazil sa ako poľský šľachtic, ktorý bol bez peňazí, stratil svoju nezávislosť a stal sa päťolizačským sluhom pánov. Žil chatrným životom. Ani jeho pýcha mu nedovolila aby pracoval a tratil šľachtický titul. Radšej živoril. Skazenosť poľských šľachticov prispela najviac k úpadku poľského národa. Chyby a omyly maďarskej šľachty boli iného rázu, vznikali z boja s kráľom. Pri všetkých omyloch nepochybne platí, že maďarský národ po mnohých útrapách vstúpil do druhého tisícročia.

Žiadna iná európska šľachta neukončila svoju historickú minulosť tak vznešene ako maďarská, keď pochopila ducha doby a dobrovoľne sa vzdala výsad a právomocí. Pozdvihla k sebe národ a bojovali spolu na obrane napadnutej vlasti. Medzi slávnymi činmi minulosti toto bol čin najjasnejší. Právom môže byť národ hrdý aj keď neskôr naňho padol tmavý smútok. Týmto činom postavila navždy maďarská šľachta stĺp cti, na ktorý žiarivými písmenami vyryli citát: „Pochop ducha doby, národ môj v každý čas!”

Veľa starých gemerských rodín pochádza z rodu hradných vojakov. Hradní vojaci v dobe Arpadovcov tvorili vojstvo hradnej župy, boli vojenskou silou, ktorá vojenskú službu plnil a ako krvnú daň, to znamená ako daň za svoj majetok a statky. Hradní vojaci stáli blízko k šľachtickej triede, až tak že niektorí chudobní šľachtici si za svoje vojenské služby žiadali a dostali od kráľa pôdu a tak sa stali hradnými vojakmi.

Väčšina maďarských šľachticov dostala titul za vlády Leopolda I. teda vtedy keď protinárodnostná viedenská vláda využila všetky prostriedky na oslabenie maďarského národa. Tento jav nesmieme chápať ako vlastizrada maďarskej šľachty. V tejto dobe väčšina šľachticov nebola vlastizradcami, nedá sa to pripísať ani na vrub vernosti kráľovi, ani to nebol dar za zdržanlivosť pri národnostných snahách ako si to mnohí myslia a je to napísané aj v armálesoch. Musíme to posudzovať ináč. Poddaný, ktorý si gazdovaním pomaličky nasporil takú sumu za ktorú sa mohol vykúpiť z poddanstva, jeho pán mu bol ochotný napomáhať aj pri vstupe do zemianskeho stavu. V oslobodzovacích listinách sa často stretávame s takýmito sľubmi.

Poddaní, ktorí sa vykúpil spod jarma poddanstva sa stal aj právne slobodným a neplatil dane ani on ani jeho potomkovia, mohol voľne disponovať so svojím majetkom aj keď sa nestal zemanom. Spoločné bremeno musel znášať aj oslobodený poddaný, lebo niektoré dane musel platiť aj on, ale šľachtu ťažila hlavne vojenská služba. Na šľachtu najmä na tú chudobnejšiu časť uvalili ťažké dane, ale najhroznejšia bola vojenská povinnosť. Boli takí čo nepoužívali alebo dokonca tajili svoj šľachtický stav, len aby unikli vojenskej povinnosti. Takto pochopíme že šľachtictvu nepatrili iba výsady ale aj povinnosti, takže sa často stávalo, že sa šľachtici zriekli svojho stavu. Húfnym pošľachtením poddaných sa dostala nová zdravá krv do zemianstva. V čoskoro vypuknutom Rákócziho povstaní bojovalo mnoho gemerských zemanov. Ich menoslov nájdeme na listine, ktorá sa zachovala z roku 1704. Po Szatmárskej dohode už nepribúdalo zemanov a neskôr sa ich počet stále zmenšoval.

Rodina Lenkey

Rod Lenkeyovcov je starý rod, ktorý pochádza z obce Lenka či Nenke ako ju skôr nazývali. V starých dokumentoch sa spomína ich rod ako Nenkei. Prvým zemanom, ktorý sa nachádza v zozname zemanov z roku 1365 je Nenkey Makó, syn Nenkey Filenteho. Nenkei Csirke

Péter sa nachádza v roku 1374 medzi kráľovými ľuďmi. V tejto dobe žili ešte Nenkei Pál a Péter, synovia Nenkei Lászlóho a Nenkei Miklós, ktorých mená sa spomínajú v spisoch ako susedia Szentdemetera. Nenkei István syn Mikóv sa v roku 1381 spomína ako zeman gemerskej župy. V súpise z roku 1427, ktorý sa robil v okrese Putnok sa nachádzajú obce Nenyke a Nenyenke.

V prvej mali Dávid a Makó, v druhej Miklós a Simon po päť poddaných. Pravdepodobne obe obce sú dnešná Lenka, ktorá sa v tej dobe rozdelila na Dolnú a Hornú Lenku.

V roku 1486 sú zapísaní ako spolumahajitelia ¼ pôdy Nenkei Petroszláv Pétera Naprágyi Gyorgy, Lóczy Pál, Albert a Berthók Albert zo Zádora. V roku 1489 dostal Nenkei Gyorgy miesto na stavbu domu v obci Kelecsény, ktoré mu darovali otrokocsskí zemanovia za zásluby pri obrane obce Kelecsény. V roku 1492 bol Nenkei Gergely zapisovateľom u notára v Jászó. V tom roku zakázal Fizes Jánosovi a Polhos Miklósovi, aby obsadili pozemok a statky Papócsy Balázsa. V roku 1493 sa Nenkei Péter sťažoval na Koródi Pála, manželku Apolóniu a ich syna Koródi Pétera, ktorí mu v obci Nenge obsadili pozemok. Ešte aj v roku 1549 sa rod spomína ako Nengey, keď žili Nengey István, Miklós, Zsigmond, Urbán, Tamás, Márk, Miklós a Gáspár. Nenkei Miklós bol v rokoch 1566-67 súdnym služobníkom župy. Od roku 1588 sa rod spomína ako Lenkey. V tomto roku Lenkey Mátyás, syn Gáspára predal svoje dedičstvo v Hornej, Dolnej Lenke a v Zádori za 60 forintov Lenkey Menyhártovi, Györgyövi a Andrásovi. V roku 1589 rod Lenkeyovcov menovite Demeter, György, János, István, Menyhárt, Gergely, Antal, Imre, András a Mátyás aj s mužskými potomkami boli na príkaz miestodržiteľa uvedený do Hornej a Dolnej Lenky kde dostali nové práva na pôdu a statky. Pri uvádzaní tútor Járdánházy Pétera protirečil. V ďalšom storočí odlúčil sa od rodu Lenkey Pál, ktorý sa v roku 1648 ženil a v rokoch 1653-1655 bol súdnym služobníkom župy. Počas Rákócziho povstania bol Lenkey János desiatnikom medzi povstalcami gemerských zemanov. Bolo to v roku 1704. Lenkey János, András a Péter tiež bojovali ako kuruci pod národnými zástavami.

Pri pohľade na erb rodu musíme poznamenať, že jednotlivé vetvy rodu používali iný erb, ale lev sa nachádza na každom erbe.

Lenkey Zsigmond v roku 1661 používal takýto erb: v štíte vzlínajúci sa lev, ozdoba na prilbe: ruka držiaca meč.

Na pečati Lenkey Pála v rokoch 1676-80 sa nachádza v štíte hviezda, vedľa nej doprava otočený kosák, ozdoba na prilbe je taká istá.

Rod Lenkey Jánosa

Lenkey János bol generálom v povstaní z rokov 1848-49. Lenkey Károly kapitánom husárov. Obaja pochádzajú z tohoto rodu Lenkeyovcov. Ich starým otcom bol Lenkey Mihály, ktorý sa z Lenky presťahoval do Apátfalvy. Z jeho synov boli Kárdy kráľovský strážca, neskôr prísažník Aradskej župy, Antal, József (Viedeň) a Lajos boli kapitánmi. V roku 1822 im gemerská župa vydala potvrdenie, že ich statky v obci obhospodarujú Lenkey Pál, Antal, Bálint a István, ktorí boli ich najbližší príbuzní. Lenkey Károly (1802-1847) bol plukovníkom a ako veľiteľ husárov bojoval za povstania za čo musel pretrpieť 12 rokov hradného väzenia. Lenkey János bol jeho bratom, ktorý sa v roku 1849 zbláznil v hradnom väzení v Arade.

Rodina Szilárdy

Rod sa pôvodne vola Mumhart, alebo aj Gotthard, iba neskôr prevzali meno Szilárdy. Mumhárt János s manželkou Blasko Zsuzsannou potom Mumhart Abrahám, János, Dávid, Kata, Borbála a Zsuzsanna v roku 1626 30-eho marca dostali od kráľa Ferdinanda II.

zemiansky list aj s erbom, ktorý bol vyhlásený v Sajógomori. Z tohto rodu v roku 1733 Mumhart Márton, Gyorgy, János a József (bratia) potvrdili svoje zemianstvo. Bývali v Rožňave. Manželka Mumhart Mártona, Palugyai Mária zdedila statok v Gemerskej Panici. Ich syn Mumhart Márton tam býval. Jeho synom bol József pre ktorého župa v roku 1765 vydala zemianske osvedčenie. Mumhárt József bol v roku 1779 župným prokurátorom a v rokoch 1810-1815 podžupanom. Z tohto rodu pochádza aj Szilárdy János, ktorý bol v roku 1852 prednostom župného úradu. Jeho erb pozostáva: v červenom štíte na zelenom kopci nosorožec (rhynocros) prirodzenej farby. Ozdoba prilby: ako erb, prekrývacie farby: čierna-zlatá, červená-strieborná. Žili dlhú dobu aj v Lenke.

Rodina Szívos

Pochádzajú z Bátky, ale žili aj v Lenke. 5-eho mája 1689 sa vykúpili za 1000 forintov od Báthory Gábora, ktorý ich oslobodil spod všetkých záväzkov. Rod získal šľachtický titul od kráľa Leopolda I. 21-eho marca v roku 1690 udelil titul Szívos Gáspárovi, jeho dvom synom Andrásovi a Istvánovi, potom Szívos Boldizsárovi, Bálintovi, Jánosovi, Mátyásovi, Menyhártovi, Mártonovi a Pálovi. V župe tento šľachtický list vyhlásili 11-eho apríla v roku 1690. 18-eho septembra 1692 kráľ im vydal darovací list na dom v Alsóbátke, kde ich aj konvent uviedol.

Roda mal tri časti. Tieto tri časti si 15-eho marca 1701 podelili rodový majetok. Prvý rod Bálint a jeho synovia Bálint a János, druhý rod Menyhárt a jeho vnúčatá pochádzajúce od jeho troch synov, Lukács a jeho syn Márton, Mihály a jeho synovia Boldizsár, Mátyás a Menyhárt a István a jeho syn Pál.

Tretí rod Szívos Gáspár a jeho potomkovia. Jeho vnuk István založil rod v Lenke a vnuk Mihály rod vo Vyšných Valiciach. V súčasnosti rod žije v Bátke, Lenke, Neporadzi a v Gemerských Michalovciach.

Erb: v modrom štíte, nad morom čierny holub s rozprestretými krídlami, v zobáku drží zelený olivový konár.

Ozdoba prilby: na skalnatom vrchu stojaci žeriav.

Prekrývacie farby: modrá-zlatá, čierna-strieborná.

Kaštieľ

Rodiny, ktoré boli vlastníčkmi kaštieľa v Lenke:

Bárczy, Csirke, Demeter, Hubay, Kékedy, Koós, Kovács, Kóródy, Lenkey, Makó, Mumhardt, Naprágyi, Nenkei, Orczy, Peikes, Petroszláv, Szentkirályi, Szilárdy, Szívos, Vajda

V roku 1232 sa spomína v análoch ako zem dvoranov. Po prvýkrát je o obci zmienka z roku 1323. Obec sa spomína ako Nenke a je z doby Arpádovcov. V roku 1386 patrila obec rodine Szentkirályiovcov. Obec bola rodiskom rodu Lenkeyovcov, či Nenkeyovcov ako ich skôr nazývali. V stredoveku patrila obec rodine Kóródyovej o čom sú písomné zmienky z roku 1486. Od začiatku XVII. storočia bola obec zemianskou, na poliach a statkoch hospodárili potomkovia rozvetvenej rodiny Lenkeyovcov. V nasledujúcom storočí čoraz viac rodín získala vlastníctvo v obci. Z roku 1720 pochádzajúcej listiny sa dozvieme že manželka Forgon Istvána sa z Lenky sťahovala. Zo spísania zemanov z roku 1733 sa dozvedáme že aj

rodina Kóósovcov mala statky v obci. Neskôr mal v obci väčšie statky aj kaštieľ Szilárdy Béla.

V celom gemerskom kraji hádam najkrajší kaštieľ sa nachádza práve v Lenke. Súpis o umeleckých pamiatkach v XVIII. storočí sa zmieňuje aj o barokovo-rokohovom kaštieli Szilárdyovcov, ale pod ochranu umeleckých pamiatok sa dostal iba v deväťdesiatych rokoch minulého storočia.

Kaštieľ je postavený na kopci v tvare písmena L, krytý je manzardovou strechou a zo severnej strany vyzerá ako poschodový. V dvadsiatom storočí kaštieľ obchádzali nepovolané zásahy, iba park sa zmenšil v dôsledku v ňom postavených rodinných domov. Pred 10-15 rokmi sa kaštieľ používal ako kultúrny dom, ale v dnešnej dobe je prázdny a nevyužitý a preto rýchle chátra.

Nie táto budova bola prvou kúriou v obci. Prvým panským domom bola budova, ktorá sa neskôr používala ako silo a dodnes stojí. aj táto stavebná pamiatka by si zaslúžila viac pozornosti. Výskumom odborníkov by sme sa azda viac dozvedeli a histórii tejto stavby. Kaštieľ je v súčasnej dobe majetkom súkromného vlastníka.

Kostol

Od XVI. storočia patrila reformovaná obec ku Kerepcu a neskôr ku Kešovciam. V roku 1599 patrili k reformovanej obci v Kerepci a pri spisovaní z roku 1771 sa uvádza, že obec nemá učiteľa a najbližšia škola aj kostol sa nachádza v obci Kešovce (Sajókeszi).

Kostol reformovanej cirkvi v obci bol postavený v roku 1786.

Musíme pripomenúť, že obec mala aj drevený kostolík, ktorý fungoval do roku 1840.

Nový kostol prešiel rekonštrukciou v deväťdesiatych rokoch minulého storočia a 11-eho júna 1999 ho slávnostne dali do užívania.

Obyvatelia

Môžeme hovoriť o malej obci, lebo počet obyvateľov nepresahuje dvesto. Viac ako polovica je maďarskej národnosti, ostatní sú slovenskej národnosti.

Väčšina ľudí maďarskej národnosti je reformovaného vierovyznania, obyvatelia slovenskej národnosti sú evanjelici. V obci je ešte aj zopár ľudí katolíckeho vierovyznania.

V dávnej minulosti sa v obci vykazoval nárast obyvateľstva, ale už od roku 1900 má zníženú tendenciu. Dôvodom zníženie stavu obyvateľstva je nízka pôrodnosť, vysoká úmrtnosť a v neposlednom rade aj malá šanca na zamestnanie v našom kraji, čo je v súčasnosti veľmi dôležitým faktorom. Obyvatelia sú zamestnaní hlavne v mestách blízkyh k obci. Na obec je charakteristické poľnohospodárstvo a chovateľstvo. Poľnohospodári pestujú všetky známe obiloviny, ale často sa stáva, že nepriazeň počasia a zlé prírodné podmienky, zmaria ich prácu. Prudké a výdatné dažde zmáčali polia a poľné cesty a znemožňovali jarné a jesenné práce ako aj zber úrody. Vinohradníctvo sa v našej obci vykonáva iba okrajovo, tak ako aj v celom kraji. Iba za dávnych čias ako časť panského hospodárstva boli v obci aj vinice. Na obec bolo charakteristické aj chovateľstvo zvierat, ale v súčasnosti už iba ojedinele zopár domácností sa zaoberá chovom hovädzieho dobytku, ošípaných a hydiny v malom množstve. V susedných obciach ako sú Včelínce a Hubovo sa ešte nachádzajú poľnohospodárske združenia, kde pracujú aj obyvatelia našej obce. V obci sa nachádza aj výrobňa cestovín a obchod.

Obec mala aj školu, ktorá bola postavená pravdepodobne okolo roku 1798. Od roku 1914 učil v obci učiteľ Kiss Béla, ktorý je pochovaný na miestnom cintoríne. Nová škola bola

postavená v roku 1930. Pri jej výstavbe veľa pomohli aj Szilárdyovci vtedajší majitelia kaštieľa. Od roku 1958 začala v škole učiť Sütőová Kornélia spolu s ďalšími učiteľmi: Vrancová Mária, Kosztúrová Valéria, Zachóová Olga, Gyömbérová Júlia a Hencz András. V roku 1973 bola škola zatvorená pre nedostatok žiakov. Od roku 1973 do roku 1976 obec nemala školu ani škôlku. Materskú školu otvorili v priestoroch niekdajšej školy v roku 1976. Prvou učiteľkou bola Sütőová Kornélia mladšia, neskôr aj Ondrejšková Alžbeta, kuchárkou bola Izróková Alžbeta a upratovačkou Adamcová Barbora. Materskú školu zavreli v roku 1994 pre nedostatok detí.

V 1960-70-tych rokoch aktívne pracoval v obci ochotnícky divadelný krúžok v maďarskom aj v slovenskom jazyku. Vedúcimi boli Sütőová Kornélia v maďarskom a Habovčík Pavel starší v slovenskom jazyku. Divadelné predstavenia sa hrávali v slávnostnej sieni v kaštieli.

V obci bola aj obecná knižnica, ale pre nedostatok a zastaranosť kníh ju už nikto nenavštevuje. V obci sa nachovali aj zvyky a tradície ako sú oblievačka na Veľkú noc, stávanie májok na prvého mája, vatra na ôsmeho mája. Obec má aj agilný dobrovoľný hasičský zbor, ktorý sa zúčastňuje rôznych súťaží, kde dosahujú veľmi dobré výsledky každý rok. Nesmieme zabudnúť ani na športové akcie ako sú futbalové a športové dni, kedy sa hrajú futbalové zápasy na miestnom ihrisku.

V obci sa organizujú aj silvestrovské zábavy.

Prist'ahovanie

Cesty a osudy Slovákov, budúcich Lenkovčanov sa začínajú v gemerskom Klenovci. Obec Klenovec založili v XIV. storočí nemecký baníci, ktorých povolal po tatranskom pustošení uhorský kráľ Béla IV. bola to osudom ťažko skúšaná obec, zastihlo ju povstanie, mor, ničivý požiar a povodeň. No Klenovčanov to nepoložilo. Obyvatelia dediny sa v XVIII. a XIX. storočí väčšinou venovali furmančeniu, uhliarstvu, roľníctvu, ale preslávili ich aj cechy súkenníkov, obuvníkov, garbárov, stolárov a kolárov.

Za vidinou lepšej budúcnosti a vlastného majetku zasiahla Klenovec v prvej polovici XIX. storočia vlna vyst'ahovalectva. Do bývalej Beregovskej župy sa od roku 1827 do roku 1834 vyst'ahovalo takmer 400 ľudí do Nového Klenovca, na Podkarpatskú Rus. Tu ich čakala krásna príroda, ale aj tvrdá drina. Postupne klčovali a zušľacht'ovali pôdu, stavali domy až si vybudovali svoju dedinku, ktorá bola príkladom pre okolité rusínske obce. Nový Klenovec ležal v údolí riečky Viznice, po Novoklenovskú Rimavy. Postavili kostol, faru aj školu. Vynikali pracovitosťou, boli to skromní ľudia, ktorí si navzájom radi pomáhali. Obrábali polia, pestovali rôzne plodiny aj chovali dobytok. Základom novoklenovského spoločenstva bola viera, tvrdá evanjelická regula. Ťažké časy prišli v druhej polovici XIX. storočia keď po Rakúsko-Uhorskom vyrovnaní začala maďarizácia národnostných menším žijúcich v Uhorsku.

Po dlhých desaťročiach utrpenia prišla ďalšia rana v roku 1914 začala prvá svetová voja, kam narukovalo aj mnoho Novoklenovčanov. A mnoho z nich sa už nevrátilo do rodnej dediny. Maďarský mocipáni mali cieľ – veľké Maďarsko do ktorého mala spadať aj tá hŕstka Slovákov ako aj státisíce Rusínov pod Karpatami.

Koniec vojny 18. októbra 1918 nebol dňom slobody pre ľudí v Podkarpatskej Rusi. Tu ešte vládli tí istí páni, ktorí sa už ale pomaly museli zmieriť s tým, že ich veľký sen sa rúca. Definitívny koniec týmto snahám urobil Trianonský mierový dohovor podpísaný 4. júna 1920. Víťazná mocnosti pripojili územie Podkarpatskej Rusi k Československej republike. Po týchto rušných časoch sa Nový Klenovec vracal k síce skromnému ale pokojnému životu. No prišiel 12. jún 1930 kedy takmer celý stred obce vyhorel. Bez strechy nad hlavou zostalo 130 ľudí, škody boli obrovské, ľudia boli zúfalí. Veľa sa ich vyst'ahovalo do Ameriky.

Po týchto pohnutých časoch prichádzajú roky najhoršie, roky vojnové.

14. marca 1939 zanikla ČSR a Slovensko sa osamostatnilo. Fašistický Nemci a Taliani odkrojili celé južné územie Slovenka a z vďaka za spolupatričnosť ho pripojili k Maďarsku. A tak aj Nový Klenovec začali okupovať maďarské vojská. Chlapi museli absolvovať povinný maďarský výcvik, no veľa úžitku z nich nemali, lebo pri prvej príležitosti prechádzali k jednotkám červenej armády, alebo k partzánom. Statočne bojovali proti fašizmu a za novú slobodnú Československú republiku. Až na jeseň 1944 oslobodili Sovietske vojská Podkarpatskú Rus, teda aj Nový Klenovec. No za túto slobodu zaplatili mnohí najkratšiu daň, položili za ňu svoje životy. Radosť z prechodu frontu trvala len tri dni a prišla zarmucujúca správa. rozhodovalo sa že Podkarpatská Rus bude súčasťou Sovietskeho Zväzu. Potvrdila to zmluva medzi ČSR a ZSSR z 29. júna 1945. Táto zmluva ale obsahovala klauzulu o možnosti po dohode sa vysťahovať do ČSR. To bola možnosť aj pre Nový Klenovec.

Po dlhých vybavovačkách a kope administratívnej práce pre túto vec zapálených Novoklenovčanov sa to predsa len podarilo dotiahnuť do úspešného konca. Termín presídlenia bol určený na posledný aprílový týždeň roku 1947. Ľudia sa lúčili s rodnou dedinkou veľmi ťažko, tých 120 rokov tvrdej práce tu bolo poznať a je tu dodnes.

Zanechali tu 530 ha ťažko vyklčovanej ornej pôdy, domy a hospodárske budovy. V noci 30. apríla 1947 opustil prvý vlak Mukačevskú stanicu. Spolu v dvoch vlakových súpravách sa presťahovalo 171 rodín, 841 osôb. Viezli so sebou kone, hovädzí dobytok, ošípané aj nábytok. Prvý transport prešiel cez hranice 1. mája 1947, druhý o deň neskôr. Už nevedno v ktorom prišli do Fiľakova naši rodičia a prarodiča, ale jedno želanie sa im nepodarilo naplniť – ostať čím viac pokope. Pôvodne sa mali Novoklenovčania presídliť do troch podtatranských obcí, no presídľovací úrad sa nakoniec rozhodol pre okolie Šafárokova. Osud bol nemilosrdný rozhádzal Novoklenovčanov po celom Slovensku ba i po Čechách.

V okolí Šafárikova (Tornaľa) sa ich najviac usadilo v obciach: Kráľ, Chanava, Abovce, Číž, Valice, Skerešovo, Rumince, Chrámec a samozrejme v Lenke.

Tu sa usadili rodiny: Pavla Habovčíka, Juraja Debnára, Ondreja Turisa, Ondreja Vranca, ďalej rodiny Hiblerová, Kiliková a Ďurišková. Každá rodina dostala pôdu a pozemok na stavbu.